

Ce era de la început (1 Ioan) – W. Kelly

Prefață

Cititorul creștin îmi va permite ca la început să prezint câteva cuvinte personale. Nimeni nu are mai multe motive de a mulțumi lui Dumnezeu pentru epistolele lui Ioan decât autorul acestor rânduri. În mod deosebit prima din cele trei epistole a fost mai mult de 60 de ani o deosebită binecuvântare pentru mine. M-am întors la Dumnezeu fără nici o contribuție omenească, dar am fost foarte apăsător de conștientul păcatului care locuia în mine. Atunci un prieten credincios mi-a îndreptat atenția spre mărturia lui Dumnezeu din 1 Ioan 5, 9-10, ca răspuns din partea lui la întrebările care mă chinuiau, și Duhul Sfânt a folosit aceasta, ca să-mi dea liniște în Fiul lui Dumnezeu și în lucrarea Sa de ispășire.

De atunci a fost pentru mine o mare bucurie, în primul rând să învăț eu însumi din aceste epistole, și apoi – chiar dacă în slăbiciune – să învăț și pe alți credincioși din ele. Aproape toți credincioșii pe care îi cunosc au avut greutăți deosebite în a-și însuși această parte prețioasă a Scripturii. Aceasta nu din cauza greutăților în modul de exprimare, căci scrisorile sunt scrise într-o formă foarte simplă. Motivul constă parțial în slăbiciunea spirituală a lor și pe de altă parte în adâncimea adevărilor care prezintă demnitatea personală a Domnului și plinătatea harului Său față de copiii lui Dumnezeu. Le-a fost greu chiar să înțeleagă părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos, la care apostolul cheamă, ca să nu mai vorbim de savurarea ei.

După mulți ani de lucrare în cele mai multe părți ale Angliei și de asemenea parțial în străinătate, prin care am putut să fiu de ajutor sufletelor, și cu ajutorul Duhului Sfânt în mod deosebit să pot să cercetez aceste scrisori, sunt recunoscător că pot acum edita această carte, chiar dacă rămâne mult în urma a ceea ce s-ar putea dori să fie. Însă El, care a inspirat acest Cuvânt scris, va călăuzi în tot adevărul pe aceia care Îl roagă pentru aceasta. Fie ca bucuria lui să fie »deplină«, căci acesta este țelul clar al scrisorii apostolului Ioan.

W. K.

Londra, 20 aprilie 1905

Introducere

EPISTOLA ÎNTÂI A LUI IOAN

Alcătuirea acestei epistole scurte, dar deosebit de valoroasă, este simplă. Primele patru versete ale capitolului întâi constituie fundamentul – Cuvântul vieții devenit carne. Viața veșnică, care era la Tatăl, a fost descoperită în chip desăvârșit martorilor aleși. Ceea ce aceștia au văzut și au auzit, au vestit credincioșilor, pentru ca și aceștia să aibă aceeași părtășie ca și apostolii (Faptele Apostolilor 2, 42). Această părtășie nu se compară cu nimic, căci este părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. Așa poate apostolul să spună: »Și vă scriem (în numele tuturor apostolilor) aceste lucruri pentru ca bucuria voastră să fie deplină.«

Mesajul responsabilității creștine din versetele 5-10 este de nedespărțit de această revelație a lui Dumnezeu în Hristos. Aici se arată influența caracterului lui Dumnezeu – care este Lumină – în umblarea tuturor celor care cheamă Numele Domnului, și totodată inconsecvența totală și caracterul contradictoriu al celor care prezintă numai vorbe, dar fără fapte.

Capitolul 2 versetele 1 și 2 sunt un supliment, în care este numit din nou Numele Tatălui, care nu apare în partea a doua a capitolului 1, unde mărturisirea noastră este pusă la probă. Cu toate că toți sunt chemați să nu păcătuiască, dragostea divină este totuși la lucru, ca să restaureze, când cineva a păcătuit. În afară de aceasta avem un Apărător la Tatăl, pe Isus Hristos, care este nu

numai Cel drept, ci El este și ispășire pentru păcatele noastre și, într-un sens general, pentru păcatele lumii întregi.

Cum se arată deci realitatea vieții divine într-un creștin? Aceasta este arătat în capitolul 2, versetele 3-11, și anume în primul rând prin ascultare (versetele 3-6), dar tot așa de stringent și prin dragoste (versetele 7-11), la care se scoate în evidență ce este adevărat, ca aspect pozitiv, și ce nu este adevărat, ca aspect negativ.

După aceea urmează o inserare a diferitelor grade de maturitate spirituală în interiorul familiei lui Dumnezeu (versetele 12-28). Privit la modul general, toți sunt copii iubiți (*teknia*, ca de exemplu în capitolul 2, versetele 1, 12, 18; capitolul 3 versetele 7, 18; capitolul 5, versetul 21), cărora apostolul le scrie, deoarece lor le sunt iertate păcatele din pricina Numelui lui Hristos. În cadrul acestei inserări instructive, familia se compune din:

1. »Părinți«, care au cunoscut pe Acela, care este de la început; Cuvântul veșnic revelat în carne.
2. »Tineri«, care sunt tari, în care rămâne Cuvântul lui Dumnezeu și care au biruit pe cel rău; și
3. »Copilași«, care au cunoscut pe Tatăl.

Apostolul se adresează de două ori tuturor celor trei grupe, când se adresează părinților el repetă ce le-a spus mai înainte, pentru cei tineri mai adaugă ceva și vorbește deosebit de detaliat copilașilor, care sunt în mod deosebit ținta încercărilor ispititoare anticriste, dar ei sunt totodată și subiectul harului păzitor.

Începând cu capitolul 2 versetul 28 se reia partea generală cu „îndemnuri” adresate „copiilor”, deci tuturor, ca să rămână în Hristos, pentru ca lucrătorii, în rândul cărora aparține și apostolul, să aibă îndrăzneală la arătarea lui Hristos, care cu siguranță va avea loc, și să nu fie rușinați din pricina rătăcirii lor. În felul acesta neprihănirea practică este dovada că cineva este născut din Dumnezeu (versetul 29). După aceea apostolul inserează iarăși o remarcă scurtă, dar justă, despre dragostea Tatălui – imboldul și puterea necesară pentru întărirea și înviorarea sufletului pe cărarea îngustă a neprihănirii practice (capitolul 3, versetele 1-3). În versetele 4-7 urmează la locul potrivit prezentarea Persoanei și lucrării lui Hristos: El a fost cu totul despărțit de păcat și a înlăturat păcatele noastre. Drept urmare se atrage categoric atenția, că oricine, care rămâne în El, nu păcătuiește, și oricine, care păcătuiește, nici nu L-a văzut și nici nu L-a cunoscut. Restul capitolului se ocupă cu contrastul dintre aceia care sunt din diavolul și neprihănirea practică și principială a copiilor lui Dumnezeu, precum și cu dragostea lor unii față de alții (versetul 11), care se înalță mult mai sus decât Cain și lumea dominată de ură. Dumnezeu caută înfăptuirea desăvârșită a dragostei, atât în lucrurile mici, cât și în lucrurile mari. Să dorim ca inima noastră să aibă îndrăzneală înaintea Lui, dar această îndrăzneală o putem obține numai prin ascultare și credință în Numele Fiului Său Isus Hristos. Cine ascultă în felul acesta, acela rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne în el, și Duhul, pe care El L-a dat, este puterea acestei legături.

Aici însă este deosebit de necesară puterea de discernământ și adevărul este de nelipsit, ca să nu fim duși în rătăcire. De aceea în capitolul 4, versetele 1-6 ne este prezentat mijlocul de păzire. Prima piatră de încercare pentru protecția împotriva rătăcirii este venirea lui Isus Hristos în carne. Pe El vrea Duhul Sfânt să-L proslăvească permanent, în timp ce un duh, care nu-L mărturisește, nu este de la Dumnezeu. Cea de-a doua piatră de încercare nu constă din Lege și profeți (cu toate că ei au fost inspirați de Dumnezeu), ci în noua mărturie despre Hristos prin apostoli și profeți. »Cine cunoaște pe Dumnezeu, ne ascultă.« Și Noul Testament ca întreg este de nelipsit, ca să fi înarmat împotriva duhului rătăcirii.

Începând cu capitolul 4 versetul 7 se reia tema dragostei reciproce într-o plinătate unică în felul ei. Se arată că această dragoste este din Dumnezeu și nu se poate despărți de faptul că Îl cunoaștem și Îl iubim. Aceasta conduce la descoperirea dragostei lui Dumnezeu față de noi prin trimiterea singurului Său Fiu, ca noi să trăim prin El, căci noi eram morți. Totodată El a fost trimis ca ispășire pentru păcatele noastre, căci noi am fost plini de vină. Dacă Dumnezeu ne-a iubit în felul acesta, atunci și noi să ne iubim unii pe alții. Dacă facem așa, Dumnezeu rămâne în noi, și dragostea Lui este desăvârșită în noi, în loc să fie stingherită. Așa cum Hristos la început a

făcut cunoscut pe Dumnezeu, pe care nimeni nu L-a văzut, tot așa și noi suntem acum chemați să facem același lucru. Puterea necesară pentru aceasta constă în aceea, că El ne-a dat din Duhul Său. Aceasta este valabil pentru oricine mărturisește că Isus este Fiul lui Dumnezeu, corespunzător cu mărturia că Tatăl a trimis pe Fiul Său să fie Mântuitorul lumii. Dragostea Lui, pe care noi am cunoscut-o și am crezut-o, este în noi. Dar aceasta nu este lucrul cel mai înalt. »Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta; astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecării.« Această constatare devine mai uimitoare, dacă o comparăm cu capitolul 3 versetul 2. În felul acesta frica este alungată de dragostea desăvârșită, și cu deplină dreptate se poate spune: »Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi« (capitolul 4, versetul 19). Capitolul se încheie cu combaterea pretextului, că s-ar putea iubi pe Dumnezeu fără să iubești pe fratele tău. Aceasta este imposibil, căci ambele aparțin în mod necesar împreună.

În capitolul 5 versetele 1-5 se pune întrebarea „Cine este fratele nostru?”, și se dă răspuns la ea. »Oricine crede, că Isus este Hristosul, este născut din Dumnezeu.« Prin aceasta apostolul arată aspectul minunat al acestei relații. Dar el exprimă totodată clar, că dragostea față de Tatăl include dragostea față de copiii Lui și dovada că iubim pe copiii Lui constă în aceea, că Îl iubim și ținem poruncile Lui. A-L iubi înseamnă a asculta, și poruncile Lui nu sunt grele, ci sunt bune și pline de binecuvântare și mângâiere. Nu trebuie să ne mirăm, că tot ce este născut din Dumnezeu biruiește lumea. Este credința, care a obținut această victorie. Aceasta este explicat detaliat în versetul 5. Acolo se spune: »Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?«

În versetele 6-12 găsim pe cei trei martori cu mărturia comună despre Isus și despre adevărul din El: Duhul, apa și sângele, - nu numai curățirea și împăcarea, ci și Duhul Sfânt ca puterea care lucrează. În primul om găsim păcat și moarte; în Omul al doilea găsim viața veșnică, așa că noi ne bucurăm în Duhul Tatălui și al Fiului. Aceasta este posibil numai pentru că El ne-a dat-o în Fiul Său: în El avem viața.

Cu versetul 13 începe încheierea scrisorii. Apostolul a început-o cu Fiul întrupat ca subiect al credinței și mijlocul pentru părtășia minunată, care dă bucurie deplină. El o încheie cu cuvintele, că el scrie aceste lucruri, ca noi să cunoaștem în adâncul ființei noastre, că noi ca credincioși avem viața veșnică. El vorbește încă odată despre îndrăzneala pe care o avem prin har, ca să cerem ceea ce este în concordanță cu voia lui Dumnezeu. În privința aceasta el exclude cazul când un frate se află sub disciplina lui Dumnezeu, deoarece în împrejurări deosebite el a păcătuit și din cauza aceasta nu mai este lăsat de Dumnezeu să trăiască pe pământ. În cuvintele de încheiere începând cu versetul 18, apostolul întâlnește gnosticismul, care a apărut în timpul acela, care totdeauna învață și niciodată nu ajunge la cunoașterea adevărului. El i se împotrivesc cu cunoașterea clară și profundă a credincioșilor, care se manifestă sub trei aspecte:

1. În sens abstract, prin păzirea de păcat și de Satana a tuturor celor ce sunt născuți din Dumnezeu;
2. prin cunoașterea personală, că noi suntem din Dumnezeu și de aceea stăm în opoziție cu restul lumii, care se află sub puterea celui rău;
3. de asemenea, prin cunoașterea personală a marelui subiect al credinței, și anume pe Fiul. El ne-a dat înțelegere, ca să cunoaștem pe Cel ce este adevărat și să fim în El, în Fiul Său Isus Hristos. Acesta este Dumnezeul adevărat și viața veșnică. El este totodată protecția noastră față de idoli.

1 Ioan 1, 1-4

Un început așa de măreț ca această scrisoare nu are nici o altă scrisoare, cu excepția Epistolei către Evrei, care din anumite motive se deosebește de toate celelalte. Ambele epistole ne prezintă fără nici un fel de introducere pe Fiul devenit Om, Cuvântul întrupat. În Epistola către Evrei aceasta a avut loc cu scopul de a îndrepta privirea iudeilor, care mărturiseau pe Isus ca Mesia, prin credință spre Persoana Sa glorificată și spre lucrarea Sa în cer, care se întemeia pe lucrarea Sa de mântuire. Scopul primelor două epistole ale lui Ioan este, dimpotrivă, să păzească pe toți credincioșii de orice inovație în învățatură și practică; lor li se amintește de »ce era de la început« în harul neschimbător și în slava Persoanei Sale, în care El S-a revelat pe pământ: Dumnezeu adevărat și Om adevărat unite pentru totdeauna în El. Tema Epistolei către Evrei este Omul care a intrat în cer; tema primei epistole a lui Ioan este, că Dumnezeu S-a coborât în Hristos, ca să dea viața veșnică. Și cu toate acestea Epistola către Evrei este bogată în detalii cu privire la Persoana Sa, tot așa cum invers Epistola întâia a lui Ioan se ocupă detaliat cu lucrarea Sa de ispășire.

Este remarcabil, că în ambele epistole lipsește numele scriitorului și al destinatarilor epistolelor. Pot fi diferite motive pentru aceasta; cel mai important este însemnătatea copleșitoare a lui Hristos pentru inimile lor proprii și dorința să prezinte deosebit de pătrunzător cititorilor epistolei această mărime după voia lui Dumnezeu, Tatăl. Apostolul națiunilor a exprimat permanent, chiar și în câmpul lui direct de lucru printre națiuni, în cuvânt și în faptă, că Evanghelia lui Dumnezeu este puterea pentru mântuirea oricui, care crede, atât a celor dintre iudei, cât și a grecilor. În Epistola către Evrei el trimite ultimul lui mesaj celor care au crezut, persoana lui proprie trecând în chip minunat în planul secund. În timp ce prezintă pe Domnul ca Apostol și Mare Preot al mărturisirii creștine (care unește în Sine modelele lui Moise și Aaron, dar care stă cu mult mai presus decât ei), el nu amintește nici pe cei doisprezece apostoli și nici pe sine însuși cu această denumire. El scrie mai mult sub forma unui învățător creștin, care interpretează Vechiul Testament (așa cum numai un scriitor inspirat putea s-o facă), atunci când cu autoritatea unui apostol și profet descopere adevăruri noi.

Apostolul cunoștea prejudecata fraților lui după trup împotriva lui, care veghea cu atâta gelozie, ca libertatea națiunilor să nu fie îngrădită. În felul acesta dragostea lui pentru acești frați ar putea să fie cel puțin pentru început motivul pentru care nu și-a numit numele. După ce însă scrisoarea a pregătit drumul, și adevărul a umplut inimile lor cu Acela care le-a vorbit din cer, prin menționarea lui Timotei la sfârșitul scrisorii, se poate deduce că marele lui prieten Pavel este scriitorul scrisorii. Și un alt gând ar putea să fi fost important: indicația dată de Domnul la trimiterea celor șaptezeci, din Luca 10, 4 (și nu la trimiterea celor doisprezece din Luca 9): »să nu întrebați pe nimeni de sănătate pe drum!« (sau: »să nu salutați pe nimeni pe drum!«). Atunci era vorba de o trimitere finală. Timpurile marcate de pericole mari și amenințătoare de decădere necesită grabă. În felul acesta salutul prietenos de pe drum trebuia să se dea în lături dinaintea seriozității unui astfel de mesaj, care vestea urmări grave disprețuitorilor lui. Și acest gând putea să-l fi însoțit pe robul inspirat al lui Dumnezeu.

Un scriitor a adresat ultimul său mesaj fraților lui iudei, pentru ca ei, având în vedere apropiata distrugere a Ierusalimului și a Templului, să-și îndrepte inimile spre Locul Preasfânt ceresc și să iese din tabără afară la El, purtând rușinea Lui, înainte ca ei să fie constrânși prin judecată să facă aceasta. Celălalt scriitor a scris familiei lui Dumnezeu cu o insistență asemănătoare, nu numai având în vedere răul care se strecura, ci cu mult mai mult cu privire la caracterul mult mai îngrozitor al »ceasului din urmă«, care venise deja pentru creștini. Mulți »anticriști«, care odinioară erau în mijlocul lor, își arătau acum public dușmănia; dar »nu erau dintre ai noștri. Căci dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi«.

Oricum ar fi fost, orice credincios poate fi sigur, că Duhul Sfânt a avut motive întemeiate, să conducă pe cei doi scriitori în acest fel neobișnuit, ca să nu-și menționeze numele în aceste scrisori. Vrem acum să ne ocupăm cu începutul scrisorii noastre.

Primul verset din Epistola întâia a lui Ioan arată că Evanghelia după Ioan era deja scrisă și era cunoscută de cititori. Expresia »Cuvântul vieții« ar fi de neînțeles, dacă nu am avea capitolul 1 din Evanghelia după Ioan, unde ni se descoperă multe lucruri despre El. Deci Evanghelia după Ioan ne deschide drumul pentru înțelegerea cuvintelor de la începutul acestei Epistole. Dar există și o diferență remarcabilă, care este deosebit de interesantă și importantă ca mărturie pentru adevăr. În Evanghelie citim: »La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.« Aceluia, a Cărui slavă niciodată nu a fost încă așa de simplu și totodată așa de profund descoperită, I se cuvenea această prezentare unică în felul ei a harului și adevărului. Ce contrast fundamental constituie această comunicare clară făcută credincioșilor, față de filozofia mistică a lui Philo, iudeul alexandrin și parțial contemporanul apostolului! Nici o altă Evanghelie nu are o introducere ca cea din primele optsprezece versete ale acestui capitol. Primul titlu al lui Hristos este »Cuvântul«. »La început« (versetele 1-2) înseamnă „înainte de a fi creația”. Aceasta devine clar din versetul 3, unde »Cuvântului« I se atribuie existența universului întreg. El a dat într-un mod așa de absolut existența tuturor lucrurilor, că nimic nu putea să existe fără El. Dacă mergem cu gândirea înapoi, pe cât ne este nouă posibil, El a fost permanent »la Dumnezeu« și cu toate acestea, în opoziție cu creatura, avea existența Lui personală ca Dumnezeu. Nu există nici o perioadă de timp în veșnicie înainte de începutul creației, despre care să nu se poată spună, că El a fost »la început«. Lipsa articolului în limba greacă confirmă în mod precis acest adevăr, pe care noi nu putem să-l exprimăm, căci dacă articolul ar fi însoțit cuvântul „început” din limba greacă, atunci aceasta ar fi indicat o perioadă de timp bine determinată. Dar acest gând trebuie exclus. Existența necreată a »Cuvântului« trebuie exprimată prin această expresie, care arată infinitul. »La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul«: prin aceasta începe timpul. »La început a fost Cuvântul«: aceasta ne transpune în veșnicie. De aceea s-a spus pe drept, că Ioan 1, 1 este în timp înaintea Geneza 1, 1.

Dacă Ioan 1, 1 ne spune: »La început a fost Cuvântul«, versetul 14 ne spune: »Cuvântul S-a făcut trup (carne)«; și anume în timp. Cu această realitate divină minunată, care este o binecuvântare bogată pentru toți credincioșii, și pentru toți păcătoșii, așa cum am fost și noi odinioară, începe Epistola întâia a lui Ioan. Cuvântul a fost prezent nu numai din veșnicie, ci la un moment dat a devenit carne. De aceea în Epistola lui Ioan nu se spune »la început«, ci »de la început«.

Aceeași expresie o folosește și evanghelistul inspirat Luca sub călăuzirea Duhului Sfânt în prezentarea vieții Domnului pe pământ.

Altfel decât Marcu, el nu începe cu lucrarea Sa în Evanghelie (»Începutul Evangheliei lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu«). Luca, care de la început a urmărit exact totul, merge mult mai înapoi. De aceea el ne arată, mai mult decât toți ceilalți scriitori, pe Domnul și în tinerețea Lui. El se preocupă cu existența umană sfântă a Domnului, descrie Copilașul în iesle și în Templu ca subiect al omagierii aduse de Simion și Ana, și ca mărturie pentru toți cei care așteptau mântuirea Ierusalimului. La evanghelistul Luca găsim scena mișcătoare din Templu, unde El stă în mijlocul învățătorilor, ascultându-i și punându-le întrebări. Toți cei care Îl ascultau erau uimiți de înțelepciunea și răspunsurile Lui. Înainte și după această întâmplare putem să ne aruncăm scurt privirea asupra Băiatului care creștea în casa părintească. Luca prezintă pe Domnul, mai mult decât toți ceilalți, »de la început« ca Om pe pământ. Chiar și atunci când vorbește despre aceia care ne-au vestit lucrurile, pe care noi le-am crezut pe deplin, el îi descrie ca aceia, care »de la început« au fost martori oculari și slujitori ai Cuvântului.

Și caracterizarea »Cuvântul vieții« merită toată atenția noastră. Ea este în strânsă legătură cu subiectul principal al scrisorii; făcând excepție de introducerea din evanghelia după Ioan capitolul 1, prima ei amintire aici se face fără nici cea mai mică pregătire a noastră. Această temă divină, sublimă, este preluată deodată și neașteptat de Duhul Sfânt și ne este prezentată. Ce mărturie pentru Domnul a fost aceasta, în evanghelia după Ioan 1 să înceapă cu Cuvântul în legătură cu veșnicia, iar aici în legătură cu Persoana Sa ca Om! Destinatarii scrisorii, și chiar apostolul Ioan, au trebuit să se retragă, ca să facă loc subiectului credinței. Cuvântul, Cuvântul

vieții, este pus deodată înaintea ochilor credinciosului. Venerația, care umplea inima apostolului și care se cuvine și inimilor noastre, nu putea să fie exprimată mai bine. În mod remarcabil, Cuvântul vieții ca Om este pus la început, și anume, nu ca aflându-Se în cer, ci pe pământ. Omul glorificat în cer pe Tronul lui Dumnezeu este una din temele principale ale apostolului Pavel. Aici însă este prezentat cu multă grijă »Cuvântul«, așa cum a umblat El pe pământ; nu înainte de întruparea Lui (despre aceasta vorbește versetul 2), și nici după moartea și învierea Sa, așa cum este în alte locuri din această epistolă. Aceste poziții, pe care le ocupă Domnul nostru, sunt prezentate în mod potrivit la locul potrivit. Aici însă este vorba de viața veșnică, care S-a revelat pe pământ și care S-a confirmat în totul, și care este singurul izvor al părtășiei cu Tatăl și cu Fiul. Bucuria deplină este partea celor care prin harul lui Dumnezeu savurează această părtășie. De aceea apostolul prezintă imediat înfățișarea Cuvântului vieții, așa cum ucenicii L-au văzut și L-au auzit pe pământ.

»Ce era de la început« - aceasta era deja înainte ca vreun om să-L fi văzut. »Ce am auzit« - numai așa puteau ei să afle mesajul despre Domnul Isus. Primii apostoli au fost ucenicii lui Ioan Botezătorul. Era un privilegiu al apostolului (cu toate că aici nu este amintit), să fie unul dintre primii, care au urmat pe Domnul Isus. Tot așa alții au auzit despre El prin mesagerii Lui, înainte de a-L vedea. Cu adevărat, mărturia lui Ioan Botezătorul despre Domnul a fost cea care a făcut pe doi din ucenicii lui (cel puțin mai târziu) să-l părăsească și să urmeze pe Hristos. Unul nu a fost Simon Petru, ci Andrei, fratele lui Simon. Nu trebuie să ne îndoim, că însoțitorul lui a fost Ioan, scriitorul Evangheliei și al epistolelor. Cu siguranță nu este lipsit de importanță să știm, că Ioan și Andrei au urmat de timpuriu pe Isus. Prin aceasta el era, chiar dacă și din alte motive mult mai importante, deosebit de corespunzător să ne relateze despre Cuvântul vieții. El a fost călăuzit de Duhul să vorbească despre »noi«, martorii aleși, la modul cel mai general. »Ce am văzut cu ochii noștri«. Este exact ceea ce au auzit ei: »Iată, Mielul lui Dumnezeu!« Ei au auzit mărturia și cu ochii lor au văzut Persoana minunată, »și au mers după Isus ... și în ziua aceea au rămas la El«. Așa a început legătura divină dintre Domnul Isus și ucenici. Dacă ne gândim ce loc deosebit a ocupat Ioan în simpatia Domnului între cei doisprezece, cine putea să fie cel mai potrivit decât el, ca în puterea Duhului Sfânt și în felul lui caracteristic să scrie despre toate acestea?

Chiar și amânarea în scriere este remarcabilă. Noi am fi considerat foarte bine, dacă Ioan ar fi scris despre amintirile lui cu privire la relația intimă a Domnului cu credincioșii, atâta timp cât totul era proaspăt în inima și mintea sa. Dar Dumnezeu a călăuzit în așa fel lucrurile, că adevărul timp de cel puțin cincizeci de ani a rămas nescris, chiar dacă nu a rămas ascuns în adâncul inimii lui. Drumul lui Dumnezeu este pentru toți întotdeauna cel mai bun și mai înțelept, chiar dacă omul neînsemnat dorește cu plăcere să meargă pe căile lui proprii. Dar Duhul Sfânt poartă de grijă, ca prin așteptarea cu judecată a intervenției lui Dumnezeu să se facă voia Sa. După voia Sa și la timpul Său, apostolul Ioan, care a fost primul care a venit la Domnul Isus, trebuia să fie ultimul Lui martor inspirat. Lui i-a fost încredințată misiunea să comunice îngerului adunării din Efes (care încă lumina, când apostolul la vârsta lui înaintată i-a scris) atenționarea Domnului: »Pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.« El a trebuit să facă cunoscut adunării din Laodiceea amenințarea necondiționată a Domnului, de a-i vărsa din gura Sa, cu toate că încă i-a chemat la pocăință. Dar înainte ca el să trimită scrisorile Domnului la cele șapte adunări din Asia mică, ultimul apostol scrie despre răul care amenința să vină și despre sosirea »ceasului din urmă« și despre »mulții anticriști«.

Prin aceasta epistola noastră primește un alt caracter decât epistolele apostolului Petru și Iacov. Apostolul Pavel descrie pe anticrist în una din primele sale scrisori (fără să dea detalii exacte) ca »omul păcatului«, »fiul stricăciunii« și »nelegiuitul« (2 Tesaloniceni 2). Dar numai apostolul Ioan scrie atât despre »mulți anticriști«, înaintașii anticristului mare care va veni, cât și despre »anticrist«, care în Apocalipsa 13, 11-18 este văzut ca fiara din pământ cu două coarne, asemenea unui miel, »profetul mincinos«. Lui Ioan i-a fost dăruit să prezinte deosebit de viu pe

Hristos în demnitatea Lui divină. În felul acesta putem bine înțelege, că lui i-a fost dat să descrie și pe adversarul omenesc al Domnului, care va fi umplut și condus de adversarul Său spiritual, Satana, sub denumirea de anticrist. Dacă a existat pe pământ o inimă care a simțit adânc o lovitură dată Domnului Isus, atunci aceasta a fost inima apostolului Ioan, care a savurat dragostea Lui mai mult decât alții și probabil că L-a iubit mai mult decât alții. De regulă, cel care a simțit cel mai mult păcatele sale, acela înțelege cel mai bine dragostea Mântuitorului. Fără îndoială, ucenicul prea iubit avea un simțământ deosebit pentru dragostea Mântuitorului față de el și o profundă cunoaștere a păcatelor sale. Apostolul Petru și apostolul Pavel au prețuit și cunoscut de asemenea dragostea Lui, dar într-un alt fel. De aceea nu este de mirare, că Ioan a fost ales, ca să ne scrie cuvinte pline de dragoste cordială și cu conținut adânc. Sunt cuvintele harului și adevărului, care sunt deosebit de potrivite să păzească pe cel credincios, și în cele mai mari pericole de pe pământ, de încercările ispititoare de a dezona și a se lepăda de Numele Isus. Exact cu această temă se preocupă primele două scrisori ale lui Ioan, și în mod deosebit prima.

Deci scrisoarea pune persoana Domnului Isus înaintea privirii noastre, dar nu ca Cel care a fost primit în slavă. Omul proslăvit în ceruri se preocupă să ridice pe cel credincios deasupra slavei (trecătoare) înșelătoare a lumii acesteia, așa după cum puterea învierii Sale este capabilă să-i dea putere de împotrivire față de pretențiile pământești nejustificate ale religiei înșelătoare. Astfel, puterea Duhului l-a făcut pe Saul din Tars, la privirea lui Hristos în slavă, să se întoarcă la Domnul. Hristos Cel proslăvit a devenit prin aceasta tema deosebită atât a lucrării sale în Evanghelie, cât și în prezentarea lui Hristos ca și Cap al Adunării – acest adevăr mare, pe care el l-a vestit mai mult decât oricare alt scriitor inspirat. Apostolul Ioan revine, din motive care pentru Dumnezeu, Dătătorul oricărui dar bun, au fost suficiente și înțelepte, la Hristos în viața Lui de pe pământ, ca Om adevărat și totodată Dumnezeu adevărat. Intenția lui nu este să-L descrie în poziția Lui cerească, ci să confirme, că El, Omul adevărat, este o Persoană divină. Omul cerească ne-a dat privilegiile minunate, pe baza harului lui Dumnezeu. Însă ce este cerească a trebuit să facă loc Celui care este dumnezeiesc. Dumnezeu folosește legătura cerească a credincioșilor, ca să-i elibereze de înclinațiile lor spre felul de gândire pământesc, dar numai puterea vieții divine pune capăt mândriei omului, a poftelor și voinței lui de a se ridica împotriva Tatălui și a Fiului, și în felul acesta să cadă pradă lui Satana. Felul de gândire al firii pământești (al cărnii) nu numai că se împotrivesc dreptului de domnie al lui Hristos, ci ea este complet oarbă pentru slava launtrică, copleșitoare, a Persoanei Sale ca Dumnezeu, care depășește cu mult drepturile oferite Lui ca Om. Apostolul Pavel se ocupă mai mult cu slava care l-a fost dată, în timp ce Ioan ne descrie în mod deosebit slava Sa, pe care a posedat-o din veșnicie, adică, nu ca Cel întâi născut dintre cei morți, ci ca Singurul Fiu născut al Tatălui. În această poziție El este unic. Apostolul Pavel scrie despre unitatea mădularelor Trupului Său cu El, apostolul Ioan scrie despre dragostea Tatălui față de aceia care deja acum sunt copiii Lui. Din aceasta rezulta, că acum era ora când să se părăsească orice servicii divine pământești – și cele din Locul Preasfânt din Ierusalim – și ca închinători adevărați să te închini Tatălui în Duh și adevăr, »fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.« De aceea, să năzuim să fim credincioși Domnului, să păzim Cuvântul Său și să nu tăgăduim Numele Lui.

Nu există nici o îndoială, că adevărul, pe care dorim să-l studiem acum în epistola întâia a lui Ioan, trebuie să scoată în evidență aspectul pozitiv al vieții, așa cum este ea prezentată în El și în cei ce sunt ai Lui acum pe pământ, căci ea este în legătură cu slava personală a Domnului. Oricine este călăuzit spiritual, și căruia îi sunt cunoscute rătăcirile care au pătruns în acest domeniu, va trebui să confirme că nici evanghelia și nici epistola lui Ioan nu conțin nici cel mai mic fundament pentru astfel de concluzii greșite, ci ele le elimină cu desăvârșire. Unii dintre noi, spre întristarea lor, au avut parte de două atacuri asupra persoanei Domnului (în anii patruzeci și anii nouăzeci ai secolului 19), în timp ce noi stăm în așteptarea nădejzii fericite și arătarea marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos. Astăzi, ca și în timpurile trecute, copiii lui Dumnezeu au tot motivul să se lege cu toată inima de Domnul și în conștiința vieții veșnice, pe

care o au în El, să fie tot mai mult întăriți, ca să poată ajuta credincioșilor mai slabi să recunoască această viață ca posesiune permanentă a lor. Prin aceasta chiar și șiretlicurile Satanei vor fi spre folosul acelor care Îl iubesc și sunt chemați după planul Său. Să nu ne lăsăm duși în rătăcire de aceia care vor să se convingă pe sine și pe alții că nu au înțeles caracterul și practica acestui adevăr așa de clar. Această obiecție este folosită întotdeauna atunci când este dată pe față o învățătură greșită. Se încearcă să se îmbrace răul și să se înfrumusețeze, dacă nu se poate contesta în totalitate, ca prin aceasta să se evite darea pe față și neîncrederea. Cât de cu totul altfel este când este prezentă sinceritatea față de Dumnezeu! Dacă un credincios sincer s-a încurcat într-o învățătură greșită, el va fi foarte recunoscător când rătăcirea este descoperită și prin pocăință și smerenie se poate desprinde de ea. Pentru aceia, care din pricina adevărului au renunțat la multe din lume, este nedemn să acopere o rătăcire așa de gravă, s-o micșoreze sau s-o scuze. Ei se pun în pericol de a se încurca în rătăcirea cu care se preocupă, sau să-și piardă puterea de discernământ spiritual. Aceasta este deja acțiunea duhului rătăcirii.

Primul verset descrie pe Domnul Isus, așa cum El putea fi văzut pe pământ în umblarea Sa cea mai intimă cu ucenicii Săi. El se deosebea foarte mult de deținătorii puterii din timpul acela, în mod deosebit al celor din Orient, care căutau să-și înmulțească onoarea și slava prin aceea că țineau la distanță chiar și pe cei mai mari din împărăția lor. Atunci însemna moarte sigură, așa cum toți știm, când cineva se apropia de „marele împărat” fără să fie chemat. Viața celui care se apropia era dependentă de faptul dacă mâna împăratului îi întindea sceptrul de aur. Însă aici a venit Acela, care este mai mare decât cei mai mari, cu bunăvoință îndurătoare față de cei mai neînsemnați și cei mai de jos. El nu a alungat pe nici un păcătos de la Sine, care a venit la El. El S-a atins și a vindecat pe leproși. El a plâns la mormântul aceluia pe care l-a înviat. Cine a fost așa de accesibil ca El, în orice timp și pentru oricine? Cum a oferit El ocazie celor pe care i-a ales, ca »să fie cu El«, să-L vadă cu ochii lor, să-L privească și chiar să se atingă de El! De aceea nu era nici o îndoială că Sfântul lui Dumnezeu era în același timp Om adevărat. În versetul 3 citim: »Ce am văzut și am auzit«. Este bine să observăm că în versetul 1 se spune mai întâi »ce am auzit« și după aceea »ce am văzut«. Adevărul este întotdeauna primit mai întâi prin urechi, nu prin ochi. Ei »au auzit« și au crezut. Credința sufletului lor se baza pe auzire, nu pe vedere. Dar Hristos a putut fi văzut și cu ochii, nu numai o singură dată, ci ei au putut să-L privească și să-L atingă cu mâinile lor, ca să poată da mărturie și altora despre El. Ce adevăr minunat, că Creatorul cerului și al pământului a devenit Om și a dovedit natura Lui de Om în așa fel, că mâinile oamenilor au avut posibilitatea să-L pipăie! El a permis aceasta chiar și după învierea Sa; într-adevăr nu unei Maria Magdalena, din motive bine întemeiate, ci femeilor din Galileea, precum și lui Toma cel necredincios: »Adu-ți degetul încoace!« Tot așa a fost și când a umblat pe pământ. Domnul a cunoscut mai dinainte răutatea îngrozitoare, care a îndrăznit să tăgăduiască natura Lui omenească, și a avut grijă să ofere dovezi contrare clare. În aceasta putem vedea harul Lui față de noi până la moartea Sa.

Tot așa de clar, probabil chiar mult mai clar, este respinsă cealaltă învățătură greșită, care tăgăduiește, că El era Dumnezeu. Ea vede în El numai un Om dotat cu puteri neobișnuite, excluzând dumnezeirea Lui. Dar El era Dumnezeu adevărat și Om adevărat într-o persoană. De aceea El este numit aici »Cuvântul vieții«. Tot ce se spune în versetul 1 se referă la »Cuvântul vieții«. »Viața«, aici cea mai înaltă viață spirituală, aparține numai lui Dumnezeu. Este altceva și mai înalt decât puterea creatoare, așa cum o vedem la o comparație cu evanghelia după Ioan 1, 3-4. Corespunzător scopului acestei scrisori, expresia combină aici »Cuvântul« și »viața«. Și »Viața s-a arătat«. Acest adevăr este constatat aici ca fapt, fără să se arate cui i-a fost făcută această descoperire. Oricine o putea privi, adică toți care au văzut pe Domnul Isus, atât cei credincioși, cât și cei necredincioși. Pentru cei din urmă a rămas o impresie trecătoare, fără să dăruiască viață; ei nu au simțit nici o nevoie de El și de aceea nu au putut să fie învățați de Dumnezeu cu privire la El. Căci numai atunci când devenim conștienți de păcatele noastre, putem să primim adevărata binecuvântare. Dar chiar dacă ei nu au recunoscut Persoana Sa minunată, ei au putut totuși vedea, cât de minunat S-a comportat El cu toți cei care au venit la El,

oricine ar fi fost ei, bărbați, femei sau copii. Însă El nu a putut descoperii ochilor lor orbi pe Dumnezeu și pe Sine Însuși, așa cum a făcut femeii păcătoase din casa lui Simon, fariseul, femeii samaritence, și tâlharului de pe cruce, care a crezut. Lor nu le-a rămas ascuns, că El era mai mult decât un Om. Oricine dintre ei putea în acest moment crucial al vieții Sale să audă realmente Cuvântul vieții pentru mântuirea sa. Dacă femeii păcătoase, în al cărei suflet era evident prezentă pocăința și credința, i s-a dăruit iertarea și pacea, fără îndoială au fost cuvintele Mântuitorului care au lucrat viața nouă în femeia samariteancă și în tâlharul de pe cruce. Ultimul a recunoscut harul nemărginit și demnitatea Domnului Isus în ceasul celei mai mari batjocori și a celui mai mare dispreț al Său.

»Și viața s-a arătat.« Acesta este tonul de bază al scrisorii: ea a fost arătată aici. »Și noi am văzut și mărturisim, și vă vestim viața eternă, care era la Tatăl și ni s-a arătat« (versetul 2). Aici nu se mai amintește »auzirea«. Este considerat ca premiză, că ei cunoșteau deja pe Domnul, și de aceea se spune: »Noi am văzut și mărturisim.« Acum nu mai este vorba de auzire și vedere, ca la început, ci de vedere și mărturisire și de faptul, că celor credincioși li se vestește viața veșnică, care era la Tatăl (adică, din eternitate) și ne-a fost descoperită în timpul cât El a umblat pe pământ. Este desigur multora cunoscut, că s-a făcut încercarea ciudată, ca tocmai în Noul Testament să se facă o diferențiere între »viața« și »viața eternă«. Nu este aceasta contrazisă aici? În versetul 1 se spune: »Cuvântul vieții«, la începutul versetului 2 se spune simplu »viața«, și imediat după aceea găsim în același verset »viața eternă«. Prin cele două denumiri »viața« și »viața eternă« se înțelege același lucru, este însă privită sub aspecte diferite. Ea este legată de Persoana Aceluia, care este »Cuvântul«, și ea a fost descoperită în Domnul Isus Hristos. Aceasta este foarte clar. Versetul 2 ne face cunoscut un alt mare adevăr, că »viața eternă« a fost la Tatăl, înainte ca ea să fie arătată pe pământ. El nu a fost numai »Cuvântul« și singurul Fiul născut, ci a fost și »viața eternă«. El a fost atunci viața eternă în aceiași măsură în care a fost atunci când S-a coborât, ca spre onoarea lui Dumnezeu și mântuirea și binecuvântarea omului să fie născut de o femeie, și prin aceasta să descopere viața, pe care El o dăruiește credinciosului.

Este remarcabil, că aici Cuvântului veșnic, Fiului lui Dumnezeu, Îi este atribuită viața eternă, înainte ca El să vină în lume. Dar viața eternă putea să fie cunoscută ca parte a credinciosului, abia după ce Hristos a fost descoperit pe pământ. Când El S-a reîntors în cer, ea nu a fost descoperită, ci dimpotrivă, a fost ascunsă în Dumnezeu. Nu, aici în lumea plină de păcat, necaz și suferință, unde primul om a eșuat complet, așa că urmarea a fost moartea, aici a descoperit Omul al doilea viața eternă, prin aceea că El a fost ascultător până la moarte. Prin moartea Sa a biruit pe Satana și a așezat fundamentul unei mântuirii eterne a tuturor celor care cred în El. Ei posedă viața eternă în El, ei trăiesc acum din viața Sa, și nu mai trăiesc pe baza vieții lor proprii decăzute.

Descoperirea acestei vieți nu a avut loc niciunde, decât numai aici pe pământ. Cerul nu este locul descoperirii ei. Este greșit să se afirme, că viața s-a arătat, atunci când a fost la Tatăl. În ceea ce ne privește pe noi oamenii, această revelație a avut loc, atunci când Fiul lui Dumnezeu a devenit Om și când a fost văzut și auzit ca Martorul credincios și adevărat al lui Dumnezeu, Tatăl. Abia odată cu întruparea ca Om a Fiului lui Dumnezeu, și în nici un alt moment, s-a arătat viața eternă, care până atunci a fost la Tatăl. Viața s-a aflat pe pământ, vizibilă în adevărata ei persoană în același fel cum ea a fost până atunci în cer în El. O ceată aleasă a ucenicilor, care Îi aparținea, a văzut în cele mai diverse împrejurări viața în El. Aceasta i-a făcut capabili să mărturisească altora, că Dumnezeu a devenit om și că viața eternă în Hristos a fost arătată oamenilor de pe pământ în caracterul ei ales neîntinat și desăvârșit. Ce binecuvântare pentru noi, chiar dacă suntem conștienți de slăbiciunea proprie, să putem acum să ne preluăm sarcina, privind la harul Domnului nostru.

Hristos Însuși este bunul nostru suprem, astăzi, ca și atunci pentru destinatarii scrisorii noastre. Apostolul o scrie »copiilor« săi iubiți sau »copilașilor«, familiei lui Dumnezeu, care astăzi există tot așa de real ca și atunci. Această părtășie va exista atâta timp cât durează ultima oră. Dacă la noi astăzi există mult eșec, noi putem totuși cu smerenie să luăm pentru noi cuvintele

apostolului, putem să credem în dragostea Tatălui, putem să mărturisim harul și gloria Fiului Său, a Domnului Isus, și putem să ne sprijinim pe Duhul lui Dumnezeu, care locuiește în noi, ca astfel să avem foloase de ceea ce ne-a fost făcut cunoscut deja la începutul acestei ultime ore. Noi cunoaștem nevoia noastră mare, dar cunoaștem și îndurarea și bunătatea Aceluia, care vroia atunci să conducă pe destinatarii acestei scrisori, și pe noi acum, să găsească în Hristos ajutorul infailibil al credinței și răspunsul la toate nevoile noastre.

»Ce am văzut și am auzit vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi.« Ce moștenire prețioasă a dragostei lui Dumnezeu, având în vedere decăderea și pericolele de astăzi! Ce părtășie binecuvântată este părtășia sau coeziunea apostolilor sub astfel de împrejurări (compară cu Faptele Apostolilor 2, 42)! »Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos« (versetul 3). În curând mâna ultimului apostol va înceta să scrie. Dar chiar dacă ar fi rămas până acum, putea apostolul să scrie ceva mai mângâietor și mai înviorător, decât că părtășia apostolilor, care a început la Rusalii, există încă? Da, mai mult chiar, că părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos rămâne, și noi o putem savura prin credință pe baza Vieții veșnice, care este Fiul. Scopul clar al acestei comunicări divine este să ne introducă și pe noi în aceeași părtășie, pe care o savurau apostolii cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos, și cu intenția plină de har, ca prin aceasta inimile noastre să fie umplute cu bucurie. Dacă aceste binecuvântări nu sunt în stare să facă aceasta, atunci ce ne mai trebuie? Există alt dar, care ar putea să umple inimile noastre cu o așa bucurie incomparabilă, decât acela, de a poseda Viața eternă revelată în Domnul Isus ca natură nouă, divină, în noi și în felul acesta să avem părtășie cu Tatăl și cu Fiul Său? Aceasta ne umple cu o bucurie, care în originea și caracterul ei este divină. De aceea să privim cu venerația cuvenită harul și adevărul în Hristos, așa cum ele ne sunt prezentate în introducerea acestei scrisori ca principiu de bază și idee călăuzitoare.

În cuvinte puține ne este prezentat aici adevărul central al creștinismului. În orele cele mai întunecate, când Satana încearcă, ca niciodată mai înainte, să atace Persoana lui Hristos, scopul lui deosebit este să umple pe credincioși cu bucuria proprie a lui Dumnezeu.

Nu găsim aici nici o chemare la vigilență, prin explicarea detaliată a diverselor învățături greșite și efectele lor distrugătoare. Tot așa de puțin sunt solicitați slujitorii lui Dumnezeu să pună în joc forțele lor, ca să predice Evanghelia tuturor națiunilor. Nu găsim aici nici dezvoltări cu privire la necazuri care au să vină peste creștinătate și peste lume în general, și cu privire la gloria care va urma după aceea. Aceste lucruri – nu »ceea ce este«, ci judecățile care vor veni – sunt descrise detaliat în Apocalipsa. Profeților Vechiului Testament li s-au comunicat lucruri care nu erau pentru ei, așa cum le-au primit, ci erau pentru noi (1 Petru 1, 12). În același fel credincioșii din timpul de după răpirea Adunării vor avea Duhul prorociei ca mărturie a lui Isus (compară cu Apocalipsa 19, 10). Aceasta este o denumire remarcabilă pentru Duhul Sfânt. El nu va mai fi atunci prezent ca putere a părtășiei actuale, ci, ca în timpurile de odinioară, ca Duh »al prorociei«, îndreptând pe credincioși spre viitor, spre venirea lui Isus în putere și slavă.

În opoziție cu aceasta este activitatea Duhului Sfânt în timpul de acum. Ce a fost descoperit, ne este nouă descoperit; și ce ne-a fost descoperit trebuie să ne ajute să cunoaștem pe Dumnezeu în Duhul și să savurăm părtășia cu Tatăl și cu Fiul. Copiii lui Dumnezeu trebuie nu numai să cunoască aceste lucruri în timpurile grele, ci și să le savureze pe deplin. Tot ce ne-a fost descoperit trebuie să curgă ca râuri de binecuvântare permanentă în inima noastră. Singurul început bun este nașterea din nou și iertarea păcatelor prin Hristos și lucrarea Sa. Căci noi cunoaștem pe Dumnezeu, dacă Duhul Său ne trezește conștiința, dar noi nu corespundem nicidecum gândurilor lui Dumnezeu cu privire la noi, dacă rămânem la aceasta, chiar dacă dovedim multă râvnă în răspândirea Evangheliei. După ce am primit viața veșnică, noi trebuie să fim introduși prin Hristos la părtășia care ne umple cu bucurie, așa cum ne este prezentat clar aici. Prin natura noastră suntem creaturi păcătoase, care merg orbește în întâmpinarea judecății. Prin primirea Domnului Isus devenim însă născuți din Dumnezeu și ca unii care se odihnesc pe lucrarea de răscumpărare, primim darul Duhului Sfânt ca ungere și pecetluire.

Prin viața nouă obținem aptitudinea și prin Duhul Sfânt puterea, ca să cunoaștem și pe Tatăl, după ce am primit pe Fiul. Prin voia și prin Cuvântul lui Dumnezeu obținem certitudinea deplină și fericită, că savurarea acestei părtășii este privilegiul nostru minunat.

Să nu ascultăm de aceia care consideră că aceste binecuvântări nu se pot obține de noi acum pe pământ! El, Cel care a păstrat cea mai bună haină pentru fiul întors acasă, dorește ca tu, ca copil al Lui, să savurezi părtășia cu El și cu Fiul Său. Desigur, aceasta este ceva, de care natura omenească nu este capabilă. Acest privilegiu este pentru aceia care au devenit părtași naturii divine. Izvorul lui este dragostea Tatălui și a Fiului, și puterea pentru aceasta este Duhul Sfânt trimis din cer, care este pentru totdeauna în noi și rămâne cu noi. De aceea aceasta este de o deosebită importanță pentru creștin, și aceasta cu atât mai mult cu cât mărturia creștină de astăzi este în exterior plină de învățături greșite și rele. Cine neagă pe Tatăl și pe Fiul, cu siguranță va considera această părtășie ca fiind o fabulă și amăgire. Dar de ce tu, ca creștin, să renunți la partea care ți-a fost dată?

Toții copiii lui Dumnezeu, chiar și copilașii – sau „sugarii” – familiei lui Dumnezeu au la nivelul lor parte de aceste binecuvântări, așa cum au parte cei tari și maturizați. De aceia sunt solicitați și „sugarii” să intre în această părtășie și s-o savureze pe deplin. Pe ce bază? Viața veșnică în Hristos este baza pentru această părtășie. Justificarea (sau îndreptățirea) pe baza credinței este prețioasă, la fel conștiința mântuirii, când problema păcatelor și a păcatului este în ordine înaintea lui Dumnezeu. Dar adevărul, care ne este prezentat așa de pregnant aici, este partea pozitivă, viața veșnică. Apostolul Pavel a depus mărturie ca nimeni altul atât despre justificarea personală a fiecărui credincios, cât și despre calitatea de participant la trupul lui Hristos și privilegiile cerești legate de aceasta. Apostolul Ioan dorea, ca în zilele de decădere să prezinte viața veșnică în așa fel, cum nici măcar marele apostol al neamurilor nu a făcut-o cu o așa plinătate.

Care este izvorul bucuriei, pe care Duhul lui Dumnezeu o pune aici înaintea ochilor? Care este baza și care este natura acestei părtășii cu Tatăl și cu Fiul Său, la care suntem chemați? Care este intrarea la această bucurie divină? – Ce dă naștere în creștin la ura față de rău și la dragostea față de bine, potrivit cu gândurile lui Dumnezeu? Prin ce sunt îndepărtate pentru totdeauna îndoielile și temerile lui? De ce se poate apropia cu deplină încredere de Tatăl și se poate bucura în Fiul? Toate acestea ar fi imposibile fără credința în lucrarea de ispășire făcută de Mântuitorul, dar adevărata destoinicie pentru aceasta este viața, viața eternă, viața lui Hristos.

Dacă privim pe copiii lui Dumnezeu, vom vedea la ei un nivel diferit de viață spirituală. Dacă am putea privi toată ceata copiilor lui Dumnezeu, vom constata la fiecare din ei un alt nivel. Viața noastră spirituală se descoperă, în ceea ce privește aspectul exterior, sub diverse forme, tot așa cum se diferențiază și viața naturală. Desigur, la toți este aceeași viață, dar prin amestecul cu viața veche, care de fapt nu ar trebui să aibă loc, sunt scoase în evidență aceste diferențe. La unii s-ar putea să fie mai mult vizibilă viața nouă, decât la alții, dar este imposibil ca un astfel de tablou felurit să ne satisfacă. Numai la Hristos, care Însuși este viața veșnică, ea este exprimată în adevăratul ei caracter, fără nici cea mai mică amestecătură sau umbră. Numai când noi privim la Domnul Isus, așa cum ne este prezentat în Evanghелиi, vedem viața în desăvârșirea ei. Vedem acolo neprihănirea și harul; demnitate sublimă și supunere; severitate și gingășie; râvnă înflăcărată și smerenia inimii; curăție în Sine Însuși și compasiune pentru alții; dragoste pentru Tatăl Său, pentru cei credincioși și pentru cei păcătoși. Privim Omul ascultător și totodată Cuvântul și pe Fiul lui Dumnezeu. Toate, câte străluceau în afară prin perdeaua trupului Său, erau viața veșnică; și numai în El poate fi văzută plinătatea acestei vieți.

Dacă posedăm această viață în Fiul, ce ar fi atunci de importanță mai mare, decât să recunoști clar și în toate împrejurările, cum a fost procurată cu adevărat această viață? Ea este viața noastră și totodată este regula noastră de viață. Și Duhul Sfânt ne-a descris-o cu un lux de amănunte, cum nu există ceva asemănător în Sfânta Scriptură. El a vrut să ne ofere prin Cuvântul lui Dumnezeu o înțelegere deplină a ceea ce a fost desfătarea Tatălui. Noi ar trebui să savurăm în comun bucuria că Cel ce a fost desfătarea Tatălui este viața noastră nouă reală, și totodată este un

model permanent și linia directoare pentru judecata noastră de sine. Pe de o parte bucuria trebuie să fie deplină, iar pe de altă parte să fim nimic în ochii noștri, conștienți fiind de neputința noastră. De aceasta are nevoie creștinul din partea lui Dumnezeu; și aceasta este ceea ce El ca Tată al nostru ne-a pregătit în Hristos.

Ce învățătură primim, când Îl privim ca Acela care a luat chip de rob – o permanentă mireasmă plăcută pentru Tatăl! Ascultarea Lui nu a dat greș niciodată. A fost o ascultare necondiționată față de Tatăl Său, care s-a arătat în orice cuvânt și orice faptă, mare sau mică. »Râvna pentru Casa Ta Mă mistuie.« Putere și tărie au avut și alții; dar cine, în afară de El, nu a făcut niciodată propria voie, ci totdeauna a făcut voia Tatălui? Fie în suferințe, în dispreț, în calomnieri, care încearcă inima – totdeauna Domnul slavei S-a smerit până la extrem în blândețea Sa. Cu toate că a simțit adânc durerea, de care a avut parte prin necredința poporului, în același moment S-a îndreptat cu mulțumire și supunere deplină spre Tatăl Său. Dacă poporul ales, dar mândru, L-a respins în orbirea lui, harul a descoperit minorilor ceea ce a rămas ascuns pentru pricepuții și înțelepții mulțumiți cu ei înșiși. În astfel de scene vedem activitatea și prezentarea vieții veșnice. Dacă toate lucrurile petrecute ar fi fost scrise, așa cum se cuvenea, lumea nu ar fi putut să cuprindă cărțile scrise, așa cum ne spune apostolul Ioan la sfârșitul evangheliei sale. Biblia conține lucrurile alese de Duhul lui Dumnezeu. Niciunul altul ar fi fost în stare să facă așa ceva. El ne oferă în aceasta hrana lui Dumnezeu ca hrană a noastră; căci părtășia noastră constă în aceea, că noi avem parte de ceea ce a găsit Tatăl în Fiul și de ce a găsit Fiul în Tatăl. Aceasta nu este numai partea apostolilor, ci este și partea fiecărui creștin și a familiei lui Dumnezeu.

Să ne gândim la Moise, care a ocupat un loc deosebit cu privire la eliberarea lui Israel și la darea Legii, precum și ca scriitor al Pentateuhului (cele cinci cărți ale lui Moise: Geneza până la Deuteronom). Cât de puțin știm despre persoana Lui! Cum s-a ținut el pe planul secund, el, cel mai blând dintre toți oamenii, până când Hristos a pășit pe pământ. Dar ce a fost Moise, dacă îl comparăm cu Hristos?

Dar și cu privire la Pavel, care a ocupat un loc deosebit între apostoli și în Noul Testament, știm puține lucruri personale despre el. Cât de mulți și-au dorit, să știe mai multe despre el. Dar trăsăturile deosebite ale personalității sale – ca și ale lui Petru și Ioan, ca să numim numai pe cei mai cunoscuți – arată marea diferență față de Domnul, la care toate trăsăturile de caracter au fost în armonie desăvârșită. La apostoli au ieșit în evidență anumite aspecte, dar nu așa a fost la El. El a fost Omul desăvârșit pentru Dumnezeu, Dumnezeu desăvârșit pentru oameni și în același timp a fost Fiul veșnic în cadrul Persoanelor dumnezeirii!

În felul acesta viața eternă nu este exclusiv Mesia, care a venit ca Om desăvârșit, ci Cuvântul și Fiul lui Dumnezeu într-un trup pregătit pentru El, cu toate că El a fost Fiul fecioarei. În unirea dumnezeirii și omenescului în Domnul Isus constă minunea Persoanei Sale aici pe pământ și este inclusă binecuvântarea descoperirii vieții veșnice în El. Acesta este caracterul vieții noi pentru credincios, pentru tine și pentru mine. Când citim despre El în Cuvântul adevărului, Îl onorăm, așa cum onorăm pe Tatăl, și găsim în El, ceea ce în mod deosebit dă naștere la dragostea noastră – dragostea oricărui creștin -, atunci putem, când harul și adevărul Său ne luminează inima, striga: Aceasta este viața mea! Aceasta este viața ta, fratele meu! Prin aceasta avem părtășie cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. Nu umple acest privilegiu fără asemănare inimile noastre cu o bucurie negrăită și strălucită?

Noi suntem împreună părtași la binecuvântările vieții veșnice prin credința în Hristos. Avem în primul rând părtășie cu Tatăl, deoarece avem pe Fiul Său Isus Hristos. Fiul este desfătarea Tatălui, și El este și desfătarea ta și a mea. Tatăl și copiii Săi își găsesc bucuria comună deplină în Fiul. Tatăl ne-a trimis și ne-a dat pe Fiul; în felul acesta noi avem pe Fiul. Dar cine are pe Fiul, are viața. Noi avem această viață minunată, deoarece avem pe Fiul. Fiul în Persoana Lui demnă de adorare trebuie să fie desfătarea celor care au viața veșnică. Numai Tatăl cunoaște în chip desăvârșit pe Fiul, de aceea numai El prețuiește pe Fiul așa cum se cuvinea. Despre noi nu îndrăznim să spunem așa ceva, cu toate că avem pe Fiul, Îl iubim și ne bucurăm de El prin Duhul lui Dumnezeu, după măsura noastră. Aceasta este părtășia cu Tatăl în Fiul Isus Hristos.

Dar cum avem părtășie cu Fiul Său? Noi o avem în Tatăl, care este atât Tatăl Său, cât și Tatăl nostru.

Fiul a stat ca Fiu într-o legătură veșnică cu Tatăl. În concordanță cu voia și harul Tatălui, Lui I-a plăcut să ni-L facă cunoscut ca Tată al nostru (compară cu Ioan 20, 17). Lui nu I-a fost de ajuns ca să ne arate pe Tatăl. Aceasta ar fi fost de ajuns pentru apostolul Filip, dar nu pentru dragostea lui Dumnezeu. Dumnezeu vroia să fie Tatăl nostru și să ne aibă ca copii ai Lui. Noi am devenit acum copiii Lui și de aceea prin har avem părtășie cu Fiul, în timp ce Tatăl Îl are ca Fiu la dreapta Dumnezeirii.

Prin aceasta avem părtășie cu Tatăl în posedarea Fiului și cu Fiul în posedarea Tatălui. Să nu fie oare bucuria noastră deplină? În comparație cu aceasta, chiar și cerul și slava veșnică trec pe planul secund, cu toate că și acestea sunt partea noastră. Dacă noi am ști despre o asemenea părtășie, dar nu am avea-o, cum ar putea atunci bucuria noastră să fie deplină, așa cum este ea acum? Ca să posedăm această părtășie nu trebuie să așteptăm, până când vom părăsi pământul acesta, ca să fim la Hristos, sau chiar până la schimbarea trupului nostru în chipul Lui, la venirea Sa. Numai necredința poate să împiedice pe un copil al lui Dumnezeu s-o savureze acum și aici pe pământ. Duhul Sfânt a fost dăruit fiecăruia în parte, pentru ca puterea lui divină să lucreze în noi această părtășie. Fiul a venit aici jos pe pământ, căci altfel noi nu am fi putut avea această părtășie – dacă ea ar fi putut exista altfel – în forma pe care o avem acum. Apostolul își începe învățătura cu faptul, că Domnul a venit pe pământ cu acest scop și prin aceasta a pus baza părtășiei divine în viața veșnică. Numai prin intermediul vieții veșnice putem poseda această părtășie. Fără viața veșnică ea ar fi fost imposibilă, căci cu carnea (firea pământească) nu poate exista nici o părtășie divină. De aceea Domnul a mărturisit de mai multe ori, că posedarea conștientă, în timpul de acum, a vieții veșnice este fundamentul creștinismului și al acestei părtășii – al acestei părtășii, ca cel mai bogat dar dat pe baza vieții veșnice, care este în El și pe care El ne-a făcut-o cunoscut.